

KÜRTÖS

XXIII. évfolyam 11. szám

Közéleti havilap

2025. november

Ára 1,00 EUR

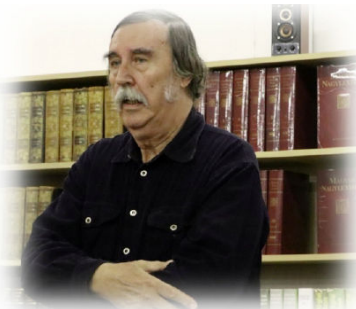
Készül a Karácsonyi falu Ipolyszécsénykén

Nem mindennapi látványossággal készül Ipolyszécsényke a közelgő adventi időszakra. Az ide látogatókat ugyanis egy karácsonyi falu díszlete várja, mégpedig Varga Kinga jóvoltából, aki a településen él. Lapunkban bemutatjuk az ötletgazdát és egyben kivitelezőt, akinek a nevét már bizonyára sokan ismerik, hisz ajándéktárgyakat, díszeket, dekorációkat készít vállalkozásában.

Születésnap könyvbemutatóra invitálta november 5-én az Ipolysági Városi Könyvtár mindazokat, akik érdeklődnek régiónk jeles helytörténésze, Csáky Károly munkássága iránt. A nyugalmazott pedagógus, iskolaalapító és -igazgató, néprajzkutató, helytörténész és költő, a Magyar Néprajzi Társaság tiszteletbeli és a Magyar Tudományos Akadémia külső köztestületi tagjának neve széles körben ismert nemcsak szűkebb régiójában, a Középső-Ipoly mentén, de a felvidéki és magyarországi néprajzkutatók, helytörténészek között is. Munkássága elismeréseként számos kitüntetésben részesült, egyebek közt megkapta a Magyar Néprajzi Társaság Sebestyén Gyula-emlékérmét (1989), a Szlovák Köztársaság Emlékplakettjét (2002), a Pro Patria Honismereti Szövetség Patria-díját (2017) és 2023-ban a magyar állam által adományozható legmagasabb kitüntetések egyikét, a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjét. Ez utóbbit az Ipolyság és a környék falvainak történelmét, néphagyományát, kultúráját, valamint társadalmát bemutató munkája és a térségben élő magyarság érdekében végzett tevékenysége elismeréseként.

Csáky 75 - születésnap könyvbemutató

(Folytatás a 14. oldalon)

Sajó Sándor

A magyar nyelv

Köszönöm, édes anyanyelvem,
Te gyönyörű, egyetlenegy,
Hogy nekem adtad hangjaid zenéjét
S megengedted, hogy szívem dobogását
Magyarul muzsikáljam;
Hogy a hangszertlettől szent érzéseimben:
Áhítatomban bűgő orgona,
Bűbáratomban síró hegedű,
S hogy könnyebb kedvem halk fuvalmait
A te tilinkod zendítette dalba.
Köszönöm, édes anyanyelvem,
Hogy fészket raktál hallgatag szívemben:
Sasfészket büszke álmaimnak
Szent magyarságom sziklaormán,
Turbékos hangú gerlefészket
Szerelmes lelkem lombos ágán,
S hogy örömeim pipacsos mezőit
Pacsirtaszóval zengetted teli...
Ó, boldogító sokszavúság,
Te lélekbűvölő varázs:
Te gordonkázó szomorúság,
Vagy fűttyős kedvű vigadás:

Te ezerszínű hangszivárvány
Egy kicsi kerek ég alatt:
Tanultalak egy élet árán
És kincsemmé tanultalak!
Te vagy az áhítat zenéje,
Szerelmes szív, ha csillagokba néz,
S megcsordulsz szívből ajkra érve,
Mint édes tiszta méz;
Te vagy a zengő őserő,
Ha keservekből törsz elő,
Mint bús igazság, szent harag,
S e búsán bűgő szent kesergőt
Úgy zúgatták itt vizek, erdők,
Hogy magyarul visszhanglanak!
Ó, jártam én is messzi templomok;
Az Isten lelke ott is ott lobog,
De más, de szebb a hangja itt:
Ez árvaságos szűk határon
Jobban megértem és csodálom
A nagy mindenség titkait;
Itt hozzám minden magyarul beszél,
A földi hant, az égi csillag,

Az erdőn átzúgó vihar,
Fűszálra lengő röpke szél...
E hangok édes dallamán
Még hallom, mit mond boldogult anyám,
S hiszem, mit kiskoromba hittem:
Ha ünnephangon szól az isten,
Az ő ajkán is magyar szó lebeg, -
Te zengsz a messzi égvilágon,
Hamupipőkés árvaságom,
Én féltett kincsem, anyanyelvem,
Te gyönyörű, egyetlenegy!

„Magyar csak addig lehetsz, / amíg nyelvedet őrzöd. / Ezer év csodája ez, / akár a
saját bőröd. / Mert az anyanyelv joga / a legmagasabb törvény. / Nem nyelheti el soha
/ semmilyen gonosz örvény. / ... / Hát ne tagadd meg soha, /
mert ez a gyökér táplál. / Bizony mondom: ostoba, / ki idegenül
kántál. ... / Ember csak addig lehetsz, / amíg nyelvedet őrzöd.
Naponta csodát tehetsz, / Ha az lesz az erődöd!”

Tóth Elemér

Tóth László, József Attila-díjas író, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja

Üzenet a magyar nyelv hetét ünneplők részére

(2025. november 13. - december 16.)

A nyelv az írónak eszköze is, tárgya is – írtam egy alkalommal, amikor az anyanyelvemről, hozzá való viszonyomról faggattak egy interjúban. De nem így van ezzel minden ember? Hiszen, másképpen fogalmazva, a nyelv mindannyiunké – minden ember teremtette is, teremtője is a nyelvnek, nyelvének. Ember és nyelve ugyanis nincs egymás nélkül – kölcsönviszonyban vannak egymással: eltanuljuk, formáljuk, alakítjuk, saját képünkre igazítjuk, de vissza is hat ránk, vonásai a mi vonásainkat is követik. Bizonyos értelemben tehát „tárgyasult” leképződései, „megtestesülései” is vagyunk a nyelvnek, és benne is kifejeződést nyer lényegünk. Ha nyelvünk sérül, mi is belerokkanhatunk, sebeink a nyelvünkön is nyomot hagynak. Ha szabad nyelvhasználatunkban gátolnak, szabad mozgásunkban vagyunk akadályoztatva, és lelkünk szárnyalása is visszanyeset. Nemcsak ostonnal lehet elbizonytalanítani, megfenyíteni az embert, a nyelvén keresztül szintén sakkban tartható. Manipulálásának egyik leghatékonyabb eszköze, ha beleszólunk nyelvhasználatába. A diktatúrák is ezt tették, hiszen a hatalomgyakorlás egyik terepe a nyelv, s persze, látható, a demokráciákban is vannak erre kísérletek. Minden író – nagy szó? nem nagy szó? tény – ezért szabadságharcos is, a nyelv és a szabad nyelvhasználat letéteményese. De nemcsak az író az; minden ember a nyelvben – és a nyelve által – válik teljessé. Aki erről lemond, a teljességet adja fel.

Nyelvet, persze, lehet váltani. Anyanyelvet nem. Csak feladni. De ha feladjuk, szintén a teljességünket adtuk fel. Éppen ezért: ha feladjuk is – feledhetjük-e? Nem kísért-e ott életünk végéig kitaszított/megtagadott szülőként bennünket? Persze, jó szakember s jó ez és az anyanyelvét megtagadva is lehet az ember. Jó ember is lehet, természetesen, érzékeny, szeretni tudó és szeretni való. A világból azonban bizonyosan nem érzel már mindent. Ezt a képességét akkor veszítette el, amikor lemondott az anyanyelvéről. Mert az igazán transzcendentális valóságokhoz és élményekhez a kulcsot leginkább ez ad(hat)ja meg.

Ebből következően soha, egyetlen pillanatra sem, fel sem merült bennem, hogy – bár Szlovákiában élve – három gyermekem közül valamelyiket is szlovák iskolába írássam, és természetesen magyar iskolába jár(t) mind a négy unokám is. Ez ugyanis a legkevesebb, és a legtöbb is, amit megtehettem – illetve, unokáim esetében: megtehetünk – értük. Hiszen, magam az anyanyelvemet mindig ugyanolyan egyszeri, ám életre szóló adománynak – eleve elrendeltetésnek? – tekintettem, mint a szüleimet, nemzetiségemet, szülőföldjemet, kultúrámat, nemzetem történelmét, irodalmát stb. Azaz mindig is úgy vettem, hogy miként a szüleit, úgy ezeket sem tagadhatja meg az ember, és őket – a szüleimet – árulnám el azzal, ha ezek bármelyikével is ezt megtenném. Mellesleg mindent, ami vagyok s ami lettem, az anyanyelvemnek köszönhetek (így természetesen más nyelvek ismeretét is). Másképpen mondván: szülöm is, nevelöm is a nyelv – milyen szép, telitalálatos szavunk erre az ’anyanyelv’!...

„Az a tény, hogy a nyelvem magyar, és magyarul beszélek, gondolkodom és írok, életem legnagyobb eseménye, melyhez nincs fogható” – idézhetném, idézhetnénk most Kosztolányit. Ha pedig – mintegy felnevelő anyaként – nekem megadott mindent, mért ne biztosítaná ugyanezt a gyermekeim és az unokáim

számára is? Mert hiába változik egyre a világ, ha van, ami az életben soha nem fogja elárulni és cserben hagyni őket, az egyebek mellett – ha okosan gazdálkodnak vele és megragadják mindazon lehetőségeket, melyeket a világ, mi több: más nyelvek, sőt más kultúrák, más világok felé nyit(hat) meg a számukra – az anyanyelvük. Mi okom lett volna hát, s unokáimmal kapcsolatban is megismételve: mi okunk lett volna ezt megtagadnom (megtagadnunk) tőlük, és nekik is mi okuk lenne (lehetne) hátat fordítani neki és elárulni azt? Alaptalan közhiedelem ugyanis, főleg tájainkon sokfelé: az érvényesülésük is múlhat rajta. De ki mondja, hogy ez (csak) nyelvfüggő? Ambíció, akarat, cél- és küldetésstudat kérdése ugyanis mindenekelőtt. Hiszen az érvényesülés nem következik – esetemben, esetünkben – egyenesen a szlovák tudásomból. Mert ha az ambícióim kiteljesítéséhez épp a szuahéli nyelv ismerete a célszerű, mit érek akkor a mégoly tökéletes szlovák tudásommal is. Persze, ha teszem azt egy kiszucaújhelyi (ober-neustadti, kischütz-neustadti, Kysucké Nové Mesto-i) kiskocsmában – bocsánat, a mai módi szerint: pubban – sört akarnék kérni magamnak, ahhoz természetesen jól jön az is. A szlovák irodalom és történelem tanulmányozásához pedig egyenesen elengedhetetlen. De már mondjuk ezek, s főleg az utóbbi régebbi fejezeteinek megismeréséhez jó, ha az ember tud latinul is, németül is, meg magyarul is... Ha pedig gépészmérnök vagyok, vagy akár egészségügyi nővér, és teszem azt Angliában szeretnék – ha időre-órára is – érvényesülni, ugyanannyit ér a pozsonyi műszaki főiskolán vagy egészségügyi szakközépiskolában szlovák nyelven megszerzett szak tudásom, mintha valamely magyar nyelvű oktatási intézményben tettem volna szert rá, azaz angolul is meg kell tanulnom hozzá. Ezzel szemben elég csak elképzelnünk, micsoda – kétszeres – terhet rakunk szlovák iskolába küldött (kényszerített?) magyar anyanyelvű kis elsősünk nyakába, akinek a tananyagon kívül még a tanítási (iskolai) nyelvet is meg kell tanulnia! Vajon nem indul-e eleve hátránnyal a szlovák anyanyelvű osztálytársaihoz képest? S vajon milyen lelki hatások, frusztrációk érhetik őt emiatt, amikor mindemellett még az új közösséget és új követelményrendszert is meg kell szoknia?

És persze van itt még valami más is... Mindennapos tapasztalatunk lehet – s nem csak tájainkon, a szlovák nyelvi hatások és kényszerek miatt, hanem az anyaország, illetve az egész magyar nyelvterület felé tekintve is – nyelvünk, nyelvhasználatunk általános és állandó változása, alakulása, mely a szüntelen gazdagodás és hajlékonyságát is jelző pozitív folyamánnyal mellett az elbizonytalanodás, megroggyanás, romlás – nem egy esetben a nyelvfeladás – intő jeleit, jegeit is mutatja... Elég csak itt sajtónk, tömegtájékoztatási eszközeink nyelvezetének, nyelvhasználatának lomposságára, hajmeresztő hanyagságaira, a kóros és káros nyelvi divatok követésének hajlamára utalnom... De jó esetben bővíthet s gazdagodhat is nyelvünk e hatások által, és életünk, mindegyre változó valóságunk új és új jelenségeinek befogadására, leképezésére válhat képessé, alkalmassá. Ami nyelv művelő elhivatottságunk szüntelen mélyítésének, fokozásának szükségességére is figyelmeztet(het) bennünket.

A 75 éves Csáky Károly köszöntése

Nemrégben töltötte be 75. születésnapját Csáky Károly, magyar-angol szakos nyugalmazott tanár, aki pedagógiai pályafutását az ipolybalogi, ma Ipolyi Arnold nevét viselő magyar tannyelvű alapiskolában kezdte.

Lapunk olvasói korábban számos alkalommal találkozhattak a Kürtös hasábjain a kiváló helytörténésznek, Csáky Károlynak szűkebb pátriának néphagyományait, jeles irodalmi és egyházi személyiségeit bemutató írásaival.

Évtizedek óta kitartó szorgalommal kutatja, gyűjti és tárja az olvasók elé térségünk irodalom- és művelődéstörténeti érdekességeit, néprajzi vonatkozásait és sajátos hagyományait, amelyek nagy részéről elsőként adott részletesebb összefoglalást.

- Az elmúlt több mint négy évtized alatt hatvannál is több köteted jelent meg. Mintegy születésnapi ajándékként most két új köteted látott napvilágot. Milyen jellegű kiadványokról van szó?

- Az egyik címe: Ég és föld között. Hetvenöt évem válogatott verseit tartalmazza, Laczkó Anikó vizuális művész néhány szép illusztrációjával, Szeberényi Zoltán irodalomesztéta és Karaffa Gyula költő, szerkesztő éretékelő soraival. Valójában magánkiadásról van szó. A másik, a Nemesi-polgári sírok és temetkezési helyek I., zömmel az én fotóimmal s egyéb dokumentumokkal illusztrálva látott napvilágot, ugyancsak magánkiadásban. Ez egy sorozat első részének tekinthető, amely elsősorban a Hont és Nógrád templomaiban található kegyúri temetkezési helyeket, a temető-temetkezési kápolnákat, s a más helyeken nyugvó jeles személyiségeket mutatja be.

- Egyik méltatód írta rólad: Boldog lehet annak a tájnak a népe, ahol olyan helytörténész kutakodik, majd az ered-

ményeket módszeresen feldolgozva közreadja, mint Csáky Károly. Mikor kezdődött, és honnan ered a néprajz iránti rendíthetetlen elköteleződésed?

- Én valójában beleszülettem a népi kultúrába. Nagycsaládban nőttem fel, ismervé az elmúlás felé araszoló paraszti világ minden csínját-bínját. Az ismeret és a motiváció tehát adott volt. Tudatosan kezdő tanárkoromban fogtam hozzá a rendszeres gyűjtőmunkához. Azóta több ezer órát töltöttem terepen, több száz adatközlőt kerestem fel. De szakmailag is képeztem magamat: tudományos konferenciákra jártam, könyvtárakban és levéltárakban is kutakodtam; publikáltam, egyetemi tanulmányokat végeztem, lektoráltam stb. A helytörténet ennél azonban tágabb értelmezést is kaphat. Önmagunk ismervének összetettebb területe, amely sok mindent magába foglal. Olyan dolgok ezek, melyekkel így vagy úgy foglalkoznunk kell. Mert – hogy Ipolyi Arnold gondolataival éljek – aki a múltat, annak emlékeit nem ismeri, az így csak saját síremlékét készítheti elő.

- Etnográfusi tevékenységed egyik fontos területe szakrális emlékeink felkutatása és bemutatása. Miért tartottad ezt fontosnak?

- Köztudott, hogy a néprajz (ethnographia) fontos része a néphit, a népi vallásosság, a szakralitás, feladata pedig azok kutatása is. S hadd tegyen hozzá: véleményem szerint jó, ha a néprajzos hívő ember, vagy legalábbis ismeri a vallásokat, azok tanítását. E téren egyébként régebbtől Ipolyi Arnold és Szeder Fábián a példaképem. Hagyományaink feltárása, illetve azok ismerete elengedhetetlen feltétele a megmaradásunknak, záloga a biztos jövőnknek.

- Fiatalabb éveidben kivettél részt a közéleti tevékenységből is...

- Ifjonti koromban tevékenykedtem a Magyar Ifjúsági Szervezetben, tagja voltam a Duray Miklós által is irányított központi bizottságnak. Aztán 15 éven át a Csemadok NTV irodalmi-nyelvi szakbizottságát irányítottam, szervezve a Madách- és a Mikszáth-napokat is. Egy évtizeden át vezettem a Honti Közművelődési Klubot, alapító elnöke voltam a Honti Múzeum és Galéria Baráti Körének, stb. Úgy gondolom, a jó harcot e téren is megpróbáltam megharcolni, Isten segedelmével közösségem javára váltani. S amíg a Mindenható számomra ezt lehetővé teszi, a magam módján a jövőben is megpróbálom hitemet, nyelvemet, közösségemet szolgálni, hogy talenteimaimat visszaadhassam annak és azoknak, akiktől mindazokat megkaptam.

A Kürtös szerkesztősége nevében jó egészséget, sok erőt és további lankadatlan alkotókedvet kívánunk!

B.Gy.

Foto: Csáky Károly archívumából

Üzenet a magyar nyelv hetét ünneplők részére

Folytatás a 2. oldalról

Mondják, ugye: madarat tolláról... embert viszont – s tegyem hozzá: a közösséget szintén (noha ezek az utóbbi évtizedekben, s minden szinten, erősen bomlásnak indultak) – a nyelvről is... Mert az, Illyés Gyulával szólva, az „Összemosolygás nyelve” és „a titkon össze-világító könnyek nyelve” is, azaz „a hűség nyelve” a számunkra, s ezt mindig is teljes mértékben tudatosították írástudóink, így a (cseh)szlovákiai/felvidéki magyar költők, írók is. Ezért engedjék meg, hogy emlékeztessenek e helyt, a magyar nyelv komáromi ünnepén utóbbiak – példának okáért Bábi Tibor, Dénes György, Ozsváld Árpád, Tözsér Árpád, Zs. Nagy Lajos, Bárczi István, Kulcsár Ferenc, Varga Imre és a többiek vonatkozó – verseire, illetve prózáiróink nem avuló, nyelvféltő vallomásaira is, melyeket

felejtani hagynunk nemcsak méltatlanság – bűn lenne részünkről. Mert, mint Bárczi István írta évtizedekkel ezelőtt a Védj a gonosztól című intő versében: „Évtizedek csak, s más haza épül. / Eltűnt a nádas, házról a nád is. / Felcseperedtél szép szobor-ember! / Hát le, a mélybe készül-e grádics? // [...] // Hol van utódod, hogy vele köthess / mához jövődöt – némul az árva! / Játékaiból más világ épül, / jobb a tiédnél, de különválva. // Házad felépült: áldozz oltárán / térdre hullva, hogy élned lehessen. / Esdekelve mormold: védj a gonosztól / Egyetlen mentsvár: édes anyanyelvem.”

Igen, így igaz: édes anyanyelvünk mindig is megmarad(hat) azon mentsvárunknak, mely keserű óráinkban – a mindenkori gonosz ellenében is – védelmet és vigaszt jelenthet a számunkra...

Megvalósult az Árvízvédelem az Ipoly mentén projekt első szakasza

Az Interreg VI - A Magyarország–Szlovákia Program (www.interreghusk.eu) keretén belül három település együttműködésében befejeződött az „Árvízvédelem az Ipoly mentén, #floodguard” (HUSK/2302/1.2/058) című projekt Csalár községben megvalósuló projektelemeének építési beruházása.

A projekt megvalósítására az Ipoly folyó völgyében található két magyarországi település, Ludányhalászi és Endrefalva, valamint a Szlovákiában található Csalár (Čeláre) hozott létre partnerséget.

Az Ipoly középső szakaszán található településeket a hegyes-dombos környezet, a hirtelen lezúduló, nagy mennyiségű csapadék jellemzi. A hasonló problémákkal küzdő települések komplex árvízvédelmi tervet készítettek az elmúlt évek során, mely alapul szolgált a közös projekt kidolgozására, megvalósítására.

Az együttműködő önkormányzatok a legnagyobb árvízveszélyt előidéző vízelvezető rendszerek fejlesztését határozták el.

A projekt keretében megvalósuló fejlesztések a települések belterületi részeinek védelmét, a csapadékvíz szabályozott keretek között történő, Ipoly folyóba történő vezetését célozzák. Csalár községben a vízelvezető árok felújítása, a karakterének megőrzése és kinézetének szebbé tétele érdekében valósult meg beruházás. A vízelvezető árok kapacitásának megnövelését a szűkebb részekben főként a lakóházakhoz vezető hidak kiszélesítésével értük el. Ez lehetővé tette, hogy a vízelvezető ároknak egész hosszában, 242 méteren, meglegyen az elegendő vízelvezető képessége a felhőszakadások okozta árvíz mennyiségnek a biztonságos elvezetéséhez. Két helyen az árok szélesítésével a nagyobb víztömeg biztonságos elvezetéséhez járult hozzá a beruházás, ugyanakkor hozzájárult a településképp javításához is. A fejlesztés keretében 4 híd került felújításra a család házakhoz, valamint egy gyalogos híd épült az önkormányzat épülete mellett.

Az Európai Unió támogatásával megvalósuló fejlesztéseknek köszönhetően a vízgyűjtő területen megjelenő hirtelen csapadék lefolyását szabályozni tudjuk, így a beavatkozások csökkentik a folyó alsóbb szakaszainak belterületi veszélyeztetését.

Az építési beruházást a VB SP s.r.o korponai (Krupina) vállalkozás valósította meg, az eredetileg tervezett határidőn belül, így már a 2025. őszi-téli időszakban kellő védelmet biztosít a hátrányos helyzetű település lakói, intézményei, vállalkozói számára.

A pályázat megvalósítását az Európai Unió támogatja az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, melyből 230 773,16 € euróval Obec Čeláre részesül. A projektelemeket az Európai Regionális Fejlesztési Alap 80%-ban társfinanszírozza, a pályázat költségvetését a nemzeti költségvetés Szlovákiában 12 %-ban támogatja.

(-)

Egy nap, két ünnep Inámban – óvodai jubileum és a szépkorúak köszöntése

Október utolsó vasárnapján ünnepelte fennállásának 60. évfordulóját az Inámi Magyar Tanítási Nyelvű Óvoda. Amikor 1965-ben megkezdte működését az intézmény, senki sem gondolta volna, hogy egyszer majd a hatvanadik jubileumát ünnepelhetjük. Az elmúlt évtizedek során generációk nőttek fel az óvoda falai között, így ez a nap nemcsak egy intézmény születésnapja volt, hanem közös emlékezés és hálaadás is.

A hétvégén nagy örömmel és szeretettel telt meg az óvoda, meghívták valamennyi egykori és jelenlegi dolgozót, óvó néniket, szakács néniket és mindazokat, akik valaha részesei voltak az intézmény életének, hogy együtt emlékezzenek a közösen eltöltött évekre. A gyerekek versekkel, táncsal és énekkel köszöntötték a vendégeket, műsoruk pedig sok mosolyt és meghatott pillanatot szerzett a jelenlévőknek.

Az ünnepség végén Régi Zsolt mérnök, Inám község polgármestere köszönetet mondott az óvoda dolgozóinak áldozatos munkájukért, és apró ajándékkal is kedveskedett nekik.

Ezen a napon nemcsak az óvoda jubileumát ünnepelték: a község önkormányzata a szépkorúak hónapja alkalmából vendégül látta a falu idősebb lakosait a helyi kultúrházban. Meghívást kaptak az 50. és 25. házassági évfordulójukat ünneplő házaspárok, akiknek a polgármester gratulált, majd a krónika aláírása után ajándékkal kedveskedett nekik. Köszöntötték továbbá a 70. és 80. életévüket betöltött lakosokat is, akik szintén elismerésben és ajándékban részesültek.

A rendezvény célja az volt, hogy köszönetet mondjanak azoknak, akik hosszú évtizedek munkájával és példamutató életükkel hozzájárultak a falu közösségének gyarapodásához. A szépkorúak meleg szavakkal és hálával fogadták a figyelmességet, amely meghatott pillanatokat szerzett mindenkinek.

Az est további részében Lichtmanegger Tibor nótáénekes harmonikakísérettel népdalokkal szórakoztatta a közönséget, majd a program közös vacsorával zárult.

Az ünnepi nap méltó módon emlékeztetett arra, hogy az inámi közösségben minden korosztály értékes és megbecsült, a legkisebektől a legidősebbekig mindannyian részesei annak a szeretetteljes közösségnek, amelyet az óvoda és a falu közösen épít már hat évtizede.

H.F.

Kiállítóterrel gazdagodott a besztercebányai alkonzulátus

Új kulturális – közösségi térrel gazdagodott Besztercebányán a Magyarország Pozsonyi Nagykövetsége alá tartozó alkonzulátus. A frissen kialakított kiállítási térben október 30-án nyitották meg az első tárlatot.

A Quo vadis címet viselő tárlat egy magyar és egy szlovák neves képzőművész közös kiállítása, mely a képzőművészet összetartozása és a két nemzet közötti szoros kapcsolat jelképe is egyben. Baranyai Levente festőművész Budapestről, Jaroslav Drotár szobrászművész pedig Homonnáról hozta el műveit Besztercebányára.

Venyercsan Pál, a pozsonyi Liszt Intézet igazgatója az kulturális tér átadásán kifejtette: „A mai nap igen fontos pillanat, hiszen új elemmel bővül az intézmény tevékenysége. Reményeink szerint kulturális programok sora veszi ma kezdetét a besztercebányai alkonzulátus épületében.”

Az új kulturális – közösségi tér célja a magyar vonatkozású kulturális élet fellendítése a besztercebányai alkonzulátus történelmi épületében.

Dr. Balogh Csaba, Magyarország pozsonyi nagykövete jelezte, most jött el az ideje, hogy kulturális élettel is megtöltsék az alkonzulátus épületét. „Szeretnénk szerves részesei lenni a besztercebányai kulturális életnek” – fogalmazott a jövővel kapcsolatban a nagykövet.

A kiállító művészeket Adela Capcarová, az Adela Art Gallery vezetője, a tárlat kurátora mutatta be. Mint elmondta, a közös kiállítás célja a képzőművészeteken keresztül a két nemzet kapcsolatának erősítése.

Dr. Bárkányi József besztercebányai alkonzul a jeles eseményre több, a megyében lévő település polgármesterét és a magyar közegben tevékenykedő szervezetek képviselőit is meghívta. A Csemadok Nagykürtösi Területi Választmánya képviselőjében Gergely Anikó és Ádám Tímea vett részt az eseményen.

Pásztor Péter

Emléksarok átadása Balogh Gábor tiszteletére

A példaértékű ember jelleme az, hogy viselkedése, tettei és döntései jó példát mutatnak másoknak, inspirálják őket, és kemény munkája, tevékenysége lenyomatai jóval életén túl is elkísérik. Egy ilyen példaértékű ember, Balogh Gábor születésének 80. és halálának 2. évfordulója alkalmából szervezett megemlékező délutánt 2025. október 19-én a Csemadok Ipolybalogi Alapszervezete a helyi községi múzeumban.

A megemlékezés során sor került egy emléksarok átadására, mellyel a szlovákiai magyarság fontos közéleti és kulturális személyiségének, a Csemadok egykori regionális alelnökének, a Nagykürtösi Területi Választmány elnökének, a Szent György Lovagrend és számos civil szervezet tagjának, alapítójának és mozgatórugójának kívántak emléket állítani.

Az emléksarok fényképsorozata bemutatja Ipolybalog volt polgármesterének, posztumusz díszpolgárának szakmai életútját, a kultúra, a sport, a társadalmi élet területén kifejtett munkásságát, elismeréseit.

A rövid kultúrműsor mellett, amelyet a helyi Bukréta csoportnak köszönhetünk, Balogh Gábor tevékenységét Hrubík Béla, a Csemadok közép-szlovákiai regionális alelnöke méltatta, aki amellett, hogy visszaemlékezett közös múltjukra, kiemelte elhivatottságát, a társadalmi életben való aktív részvételét, a Palócföld és a felvidéki magyar közösség érdekében végzett önzetlen munkáját. Ünnepi beszédében megjegyezte: „Gábornak a közösség volt az élete, és annak szolgálata lett a halála is, mert az egészségi állapotának a kezelését is folyton halasztotta egyéb, közösségi teendők miatt.”

Az eseményen a családtagok mellett a helyi szervezetek és az önkormányzat képviselői is lerótták tiszteletüket.

CSB

SZÜRETI VIGADALOM Ipolyhídvégen – Hagyomány, közösség, jókedv 2025. szeptember 13.

Az őszi napsütésben idén is megrendezésre került Ipolyhídvég egyik legkedveltebb közösségi eseménye, a szüreti felvonulás, amelyet a helyi Csemadok és Ipolyhídvég Önkormányzata közösen szervezett. A rendezvény nemcsak a hagyományok ápolásáról szólt, hanem a

A felvonulás ezt követően az Alvégről indult, élén a népviseletbe öltözött táncosokkal és zenészekkel. A feldíszített lovaskocsik, traktorok és a hagyományos öltözetű résztvevők látványa igazi időutazásra hívta az érdeklődőket. A menet több megállót is érintett, ahol egy-egy

csoport mutatta be ének- és táncstudását, miközben a vendégek friss murcit és házi süteményeket kóstolhattak.

A hagyományos kisbírói versek ezúttal is mosolyt csaltak az arcokra:

*„Adatik tudtára a falu népének,
itt van a szüret, kezdődjék az ének!
Ósi szokás ez, nem a Facebookon
tanultuk, hogy Ipolyhídvégen
felvonulást tartunk.”*

A jó hangulatú felvonulás a helyi sportpályán ért véget, ahol katlanokban főtt gulyással várták a megfáradt mulatozókat. Az ünnepi napot este a szüreti

közösség összetartozásának ünnepe is volt.

A korábbi évekhez hasonlóan szép számban érkeztek vendégek nemcsak Bátonyterenyéről, a falu testvérvárosából, hanem a környező településekről is. A tavaly szeptemberben átadott Szent Borbála híd révén a szomszédos Drégelypalánk lakói is szép számban képviseltették magukat az ünnepségen.

Az esemény terményáldással vette kezdetét, amelyet Gyurász Pál atya, helyi plébános celebrált a terményekkel feldíszített templomban. Az áldás során a közösség hálát adott az ezévi termésért, és közösen imádkoztak a jövő áldásáért is. A szertartás meghitt hangulata méltó nyitánya volt a nap eseményeinek.

bál koronázta meg, ahol a korábbi évekből jól ismert MIT zenekar húzta a talpalávalót.

A szervezők szerint a rendezvény célja az volt, hogy a régi hagyományokat új formában, de változatlan szívvel adják tovább a fiatalabb generációnak. Hiszen a szüreti felvonulás nemcsak a múlt emléke, hanem a jelen ünnepe is. Ez az esemény megmutatja, hogy a közösség ereje nemcsak a munkában, hanem az ünneplésben is ott van.

-bg-

Bemutatkoznak járásunk CSEMADOK-alapszervezetei

A Csemadok 75 éve - Ipolyhídvég

Ipolyhídvégen a Csemadok helyi alapszervezete 1963-ban alakult 21 taggal. Első elnöke Bálint Lajos volt, őt követte Antalicz Sándor, majd Cseri László és 1972. december 3-tól 1992-ig Trevalecz László pedagógus, akinek az elnöksége alatt fellendült a kulturális élet a településen. A tagság 11 csoportból állt, összesen 146 taggal rendelkezett, szinte minden korosztály képviseltette magát. 1974-ben megalakult a férfikórus, kezdetben a vezetője Volkovics István volt, majd Bodonyi András vette át a vezetést, akivel a „Tavaszi szél vizet áraszt” c. népzenei verseny országos döntőjébe is eljutottak. A citerazenekar is 1974-ben alakult három taggal, majd nyolc tagra bővült, akik több ízben szintén szép sikerrel szerepeltek az Országos Népművészeti Fesztiválon Zselizén.

Több alkalommal író-olvasó találkozók gyarapították a programok számát, vendégek voltak a felvidéki magyar irodalmi élet jeles képviselői, többek között Lovicsek Béla, Mács József, Csontos Vilmos, Dénes György, Ozsvald Árpád, Duba Gyula, Tóth László, Varga Imre, Kulcsár Ferenc, Zsélyi Nagy Lajos, valamint Faragó Laura népdalénekes és Halász Péter néprajzkutató.

Sikeresen működött a Jókai Napokon is résztvevő Madách Imre Irodalmi Színpad. A versmondók is több ízben szerepeltek a szavalók és prózamondók járási, kerületi és országos verse-

nyeinek, többek között Czibulya Klára, Czibulya Otília, Abelovszky Márta, Czibulya Ágnes, Trevalecz László, aki hat alkalommal vett részt a Jókai Napokon, és 1977-ben a megítéző második helyen végzett.

2008 tavaszán megalakult a Napraforgó citerazenekar, amely több éven keresztül állandó fellépője volt a hazai programoknak, valamint a környék közeli és távolabbi településeinek a szervezők meghívásának tett eleget. 2008 őszén került megrendezésre az I. Szüreti Vigadalom, amely azóta is töretlen sikernek örvend mind a hazai, mind az idelátogató hagyománykedvelők körében. Ennek okán felbuzdulva néhány tag fontosnak tartotta, hogy ismét újjáéledjen az alapszervezet, így 2009. február 8-án megalakult 15 taggal, a jelenlegi taglétszám 35.

Minden évben vannak állandó programok, többek között a farsangi jelmezes batyubál, március 15-i megemlékezés, húsvéti vásár, tojásfestés, kiszehajtás, terményáldás, szüreti felvonulás, adventi vásár, Mikulás-est és ezeken kívül az egyházi rendezvények szervezésében és megvalósításában is kiveszi részét a tagság.

Czibulya Magdolna
a Csemadok ASZ elnöke

HANGULATOS DIÁKNAP AZ IPOLYI ARNOLD ALAPISKOLÁBAN

A nemzetközi diáknapi (november 17.) időpontjához közeledve az Ipolyi Arnold Alapiskolában is diáknapot tartottak, amely tele volt vidámsággal, izgalmas programokkal és közös élményekkel.

A nap az elsősök avatásával kezdődött, ahol a legkisebbek játékos feladatok és fogadalomtétel után hivatalosan is az iskola közösségének tagjaivá váltak. De nemcsak az alsó tagozatos legifjabb tanulói voltak „porondon”, hisz az ötödikesek felsős életbe való belépését is vidám próbák kísérték. Sok nevetés és jókedv töltötte be az iskola folyosóját.

A Diákönkormányzat idén egy látványos programot készített erre a napra, mégpedig egy nem hagyományos divatbemutatót, melynek során a felső tagozatos diákok mutatták be a 1950-es évektől a 2000-es évekig tartó divatirányzatokat. Az egyes osztályok képviselői egy-egy évtized jellegzetes divatjának ruháiban vonult fel a kép-

zeletbeli kifutón társaik előtt, miközben vetített képes prezentáció segítségével mutatták be az adott korszak jellegzetes darabjait. Meglepő volt, hogy egy-egy „korabeli” ruhadarab vagy kiegészítő a mai divatban szintén megjelenik...

A bemutató után az alsó tagozatosok elvonultak a kalózos szabadulósobába, ahol feladatuk a Fekete Gyöngy kincsének felderítése volt. A gyerekek izgatottan oldották meg a rejtvényeket, miközben igazi kalóznak érezték magukat.

Eközben a felső tagozatosok egy mókás vetélkedőn vettek részt, ahol a tanárok tudását mérték fel vicces, poénos teszt formájában. A hangulat remek volt, és sok nevetéssel zárult ez a rész.

A programok végén aktívan, azaz sportolással vezethették le a fölös energiájukat a gyerekek, röplabdában és kiütőben mérték össze ügyességüket. Aki nem játszott, az lelkesen szurkolt a többieknek.

És még mindig nem ért véget a nap, ugyanis délutánra tágas mozihelyiséggé alakult az iskola nagyfolyosója, ahol a legkisebbek egy kalandos kalózos mesével zárták a napot, és hogy a mozi hangulat is tökéletes legyen, pattogatott kukoricát rácsálhattak közben.

Összességében egy remek hangulatú, élményekben gazdag diáknapon vagyunk túl, amelyben minden korosztály megtalálta a maga örömet és szórakozását.

Bemutatkoznak járásunk CSEMADOK-alapszervezetei

A Csemadok 75 éve - Kőkeszi

A Csemadok 1949. március 5-én alakult Pozsonyban Csehszlovákiai Magyar Dolgozók Kultúregyesülete néven. Ez a hír az Új Szó hasábjain Kőkeszibe is megérkezett. A helybeli aktív fiatalok Szalay Ferencet kérték meg, hogy vegye fel a kapcsolatot az országos vezetőséggel, hogy segítséget kérjenek a megalakuláshoz. Szalay Feri bácsi 1949-től 1952-ig levelezett a Csemadok Országos Irodájával és hadakozott a helyi vezetőkkel, akik nem támogatták e törekvést, sőt, komoly ellenkampányt folytattak nemcsak a megalakulás, hanem a színjátszó csoport munkája ellen is. 1952. február 24-én jöhetett csak létre az alakuló gyűlés, amelyről dokumentumok nem maradtak fenn, de a 40 alapító tag nevét ismerjük.

A vezetőségben Szalay Ferenc egészen a 2000-es évek elejéig aktívan részt vett. Lakatos István tanító is kivette a részét a munkából mint vezetőségi tag, később elnök és kultúrfelelős. A szervezetnek 60-70 tagja volt. Igen aktívak voltak. Évente 1-2 színdarabot, irodalmi estet, Ki mit tudot, kézimunka-kiállítást, virágkiállítást, könyvkiállítást, nép- és táncdalversenyt rendeztek. A helyi plébános, Alár István is sokat tett a Csemadokért. Szervezési feladatokat vállalt, színdarabokat tanított be, rendezett. Az előadásokon mindig teltház volt, hónapokig lefoglalta a falu apraját-nagyját.

Az 1970-es években megalakult Kőkesziben a menyecsekörös. A főszervezők Kotian Emília, Richtárech Jolán, Mánya Ilona és Lapin Márta voltak. Összegyűjtötték a régi népviseleteket: ruhákat, kendőket, villuskákat, főkötőket, tarjakákat, régi parasztlblúzokat, lajbikat. A próbákat a régi kultúrházban tartották. Mánya Ilon néni, Boldog Maris néni, id. Horváth Bözsi néni nagyon sok népdalt ismertek. Népdalcsokokat állítottak össze, fellépéseket szerveztek. Összeállítottak egy színdarabot is A fonóban címmel. 12-13 asszony énekelve ment a fonóba a guzsalyt és a kendert magukkal véve

a háziasszonyhoz, Kotian Emiliához. Milka néni leültette, kínálta őket. Közben az asszonyok fontak, beszélgettek, pletykálkodtak, elénekelték 1-2 népdalt. Nagyon humoros, mégis értékörző darab lett. Nemcsak Kőkesziben mutatták be, a környező falvakban is örömmel fogadták. A csoport híre messzire eljutott. A Nő című lapban így írtak róla: „Mesél a téli falu. A kőkeszi asszonyok hangján szólal meg. Most ők fosztják a tollat. Hatvanketten vannak, a tagság kétharmada magyar nemzetiségű. A járás legtevékenyebb és legtöbbet dicsért szervezetei közé tartoznak. Richtárech Istvánné az új népművészeti műsorról mesél. Szeretnék bemutatni, milyen volt régen a fonó. Most a téli estéken tollat fosztanak. Tavaly két párnára valót ajándékoztak a dobsinai gyermekotthonnak. Ez így nem tűnik soknak, de még mielőtt valaki fitymálón legyintene, gyorsan leírom, hogy egy párnába kb. három és fél kiló toll kell, és ennyi tolla kb. 18 libának volt... ..A tollhalmok

mellett megjelennek a poharak, de két korty között tovább dolgozik a kéz, a fül pedig figyel, ki mikor megy férjhez, mi történt, amikor a tollfosztók megtérítették a házigazdákat, és visszaállították az órát úgy, hogy az reggel is csak éjfél mutatott a háziak nem kis meglepetésére.” /Lampl. Zs.: Pihés puha téli esték, Nő /

A tollfosztó és fonó mellett folytatták a színdarabok előadását is. Az 1970-es évek vége felé adták elő hatalmas sikerrel a Jávorfácska c. darabot, amelyet Zsilka Lászlóné és Lakatos István állítottak színpadra. „Akkoriban még sokkal több gyerek és fiatal volt a faluban, mint mostanság (tudom meg egy adatközlőmtől). A Csemadok Petőfi-estet is rendezett. Minden január elején volt, Petőfi születésnapja alkalmából. Fiatalok szavaltak szebbnél szebb Petőfi-verseket, vagy énekeltek Petőfi megzenésített verseit együtt a színpadon. A János vitézből is előadtak egy jelenetet az egyik évben. Azt, amikor Iluska mossa a ruhákat, Jancsi meg udvarolgat. Nászaly Gitu volt Iluska, Bojtos Vinci meg Jancsi. Nagyon színvonalas programok voltak ezek.”

A rendszerváltás után ez az aktivitás alábbhagyott, a taglétszám megcsappant, de a tevékenység nem állt le, csak más lett a prioritás. Csendben folyt tovább a munka. Évekig tartó gyűjtés és szervezés után emlékművet kaptak a II. világháborúban elesett hősök és üldözöttek a felső temetőben. 1992-ben táborigenise keretében avatták fel. A főszervezők közt volt Szalay Ferenc és Lakatos István is, aki maga is volt hadifogoly a 2. világháború végén.

1996-ban a millecentenárium alkalmából kopjafát avattak a templomkertben. A kopjafán olvasható felirat: „1896-1996 Itt élned s halnod kell”.

2002-ben a már idősödő vezetőség átadta a fiatalabb generációnak az irányítást. Az új elnök Bojtos Katalin lett, aki pár év szünettel a mai napig vezeti a faluban a Csemadok csapatát. Bálokat szerveztek, hogy legyen egy kis tőke, amiből újraindíthatják a tevékeny-

séget. 2003-ban újra megalakult a menyecskekórus, sőt, alakult egy férfikórus és egy néptáncsoport is. Első fellépésük az első Ősznyitón volt, amikor is a negyvennégy tagot számláló vegyeskórus a község házáról a kultúrházhoz nótaszóval vonult végig a falun. Ezt követően egymást érték a fellépések és kultúrprogramok. Anyák napja, idősök napja, márciusi megemlékezések, falunapok. Egyikről sem hiányozhatott a vegyeskórus, a táncsoport vagy a faluban megszokott konferáló páros: Bojtos Katalin és Molnár Csaba. A Szent Anna-napi búcsún és felvonuláson is ott voltak Balassagyarmaton.

Napokig megtekinthető volt a kiállítás, de legnagyobb sajnálatunkra nem sikerült állandó falumúzeumként megtartani, minden tárgyat és fotót visszaszolgáltattunk a tulajdonosának.

A kiállítás megnyitójának estéjén táncéjszaka estét is tartottunk.

2018-ban májusfát állítottunk a falu vezetésével karöltve. A hegyekaljai legények már reggel kivágták a fát a falu határában. Délután a Nevenincs néptáncsoport és a menyecskekórus tagjai feldíszítették, majd nótaszóval kísérték a focipályához, ahol felállították azt a legényeket.

A Covid rányomta bélyegét a szervezet működésére is. Mégsem szüntünk meg létezni. Továbbra is helytállunk magyarságunkért. A leírtakból is kitűnik, hogy a Csemadok létrejött, tagjainak ténykedése pontosan azt érte el a kicsi falunkban,

amiért 1949-ben megálmodták: értéket mentett, miközben közösséget épített.

Donč Bojtos Katalin

2005-ben Kőkeszi volt a házigazdája a Keszi falvak találkozójának. A színvonalas, szakmai előadásokkal tarkított háromnapos nemzetközi rendezvénynek is egyik társrendezője volt a Csemadok csapata. Az új szabadtéri színpadon hatalmas sikert aratott nemcsak a Hegyaljai vegyeskórus, de a Nevenincs néptáncsoport is.

Társrendezői voltunk az idén 17. alkalommal megrendezett Palóc Ételek Fesztiváljának is már a kezdetektől. Legendás volt a helyi Csemadok csapatának szilvás gombóca. A hosszú évek alatt a topolyosból indult főzőverseny mára már igazi fesztivállá nőtte ki magát, ahol palóc ételkülönlegességeket kóstolhatnak a Kőkeszibe látogatók.

A Csemadok megalakulásának 60. évfordulója alkalmából kiállítást szerveztünk a helyi kultúrházban. A hetekig tartó gyűjtés az egész falut megmozgatta. Csodálatos állapotban kerültek elő régi használati tárgyak, népviseletek, fotók, régi újságcikkek. Egy teljes tisztaszobát is sikerült berendeznünk.

Lukanénye életéből

Gyertyagyújtással emlékeztünk

A Lukanényei Nyugdíjasok Napközi Otthonát látogató nagymamák körében emlékeztünk meg az 1956-os forradalom és szabadságharcról, amely a magyar történelem egyik legmeghatározóbb eseménye volt.

A napközi otthon vezetője által előadott történelmi összefoglaló után közös beszélgetésre került sor. Emlékeztünk a hősökre, majd gyertyagyújtással fejeztük ki tiszteletünket a lukanényei központi parkban lévő emlékmű előtt.

Megköstölhatták az Óvár község asszonyai által készített „lep-sáncát”, finom tökrémlevest készítettek az apátújfalusi asz-szonyok, a szlovákgyarmati DEAF Kebab hölgyei pedig téstát kínáltak tökből készült mártással. Két katlanban készült a lukanényei napközis nagyik kapros tökfőzeléke, a helyi Csemadok asztalánál pedig vendégváró falatokkal várta az idelátogatókat a csinos hölgycsapat.

Köszönjük mindenkinek: a résztvevőknek, főző csapatoknak, szervezőknek a támogatást. Csupán egy kis fantázia, és elmondhatjuk, hogy tök ügyesek voltunk, hiszen együtt lenni tök jó.

Hagyományörző délután

Lukanényén már hagyomány, hogy időről időre készítünk régmúlt időköt felelevenítő programokat. Amennyiben nyitott szemmel sétálgatunk a természet szépségei mellett, gyakran rácsodálkozunk településeink díszre, sőt, mi magunk is készítünk dekorációkat. A községünk központi parkjában lévő Nyugdíjasok Napközi Otthona előtt évente készülnek őszi dekorációk, így a tök mint díszítő elem sohasem maradhat el. Ez adta az ötletet az idén első alkalommal megtartott, tökből készült hagyományos ételek kóstolójára, így egy tök jó nap keretén belül tök finom ételek készültek az idelátogatóknak.

Színházi előadás Lukanényén

A Budapesti Bánfalvy Stúdió Nicsak, ki lakik itt... című vígjátékát láthatta a nagyérdemű közönség október hónapban a lukanényei kultúrházban. Már hosszú ideje, hogy évente vendégül látjuk a Budapesti Bánfalvy Stúdió nagysikerű előadásait neves színtársulati művészekkel. Az idén bemutatott vígjáték főbb szereplői Hujber Ferenc, Gangxsta Zoltán, Harmat Imre, Varga Izabella és Kondákor Zsófi voltak. A fordulatokban gazdag, sok-sok nevetéssel teli előadás idén is sikeresen szórakoztatta a telt házas nézőközönséget.

Balko Zs

Szépkorúak ünnepe Lukanényén

„A szeretet nem múlik el az idővel – csak mélyebb, csendesebb lesz.”

Márai Sándor

„A csendes csodák itt élnek veled:
Egy mosolyban, egy ráncos kéz simításában,
Egy halk „Köszönöm”-ben,
mely az öregség ajkán születik.”
Reményik Sándor

„Ősi és érett kultúrákban az öregeket nem azért tisztelték, mert „fáradtságos életükkel kiérdemelték”, (...) hanem azért, mert a lélek még érzékenyebb volt, a szellem nyitottabb, s az öregember, óriási élettapasztalatával, olyan értékeket jelenített meg, amely a fiatalabbak számára vonzó és kíváncsi volt! (...) Az öregember akkoriban nem teher volt, hanem felbecsülhetetlen érték: nem azt nézték, milyen mulandó teste, hanem hogy ki lakik benne!”

(Müller Péter)

Az ENSZ Közgyűlésének határozata alapján 1991. október 1-jén rendezték meg először az idősök világnapját. Azóta minden esztendő októberére alkalmas az arra, hogy szeretettel és tisztelettel forduljunk a környezetünkben élő szépkorúak felé.

Számunkra ez az ünnep lehetőség arra, hogy nyíltan, meghitt és ünnepélyes keretek között kifejezzük hálánkat és megbecsülésünket. Hogy elmondjuk: felnézünk rájuk, elismerjük a hosszú évek fáradhatatlan munkáját, kitartásukat, élet-szeretetüket. Köszönetet mondunk mindazért a szeretetért, segítségért, bölcs tanácsért és jó példáért, amellyel életük során gazdagítottak bennünket. Azért is, hogy soha nem adták fel – még akkor sem, amikor az út nehezzé vált, amikor mi talán már rég megtorpantunk volna.

A megemlékezés célja nemcsak az, hogy figyelmünket az idősekre irányítsa, hanem az is, hogy méltó helyre emelje az öregkort – a bölcsességet, a tapasztalat és a szeretet korát. Tiszteletünkben ott rejlik szeretetünk is, hiszen tudjuk: az idősek életünk pótolhatatlan részei. Szükségünk van rájuk, a nyugalomukra, az élettapasztalatukra, a higgadt bölcsességre, s arra a csendes türelemre, amellyel újra meg újra tanítanak bennünket.

Október 24-én ünnepi díszbe öltözött Lukanénye kultúrháza, hogy méltó otthont adjon községünk szépkorú lakóinak.

Ezen a napon – hagyományainkhoz híven – nemcsak az idősekre, hanem a jubilánsokra is külön figyelmet fordítottunk.

A község összesen 345 meghívót küldött ki, köztük 86 jubilánsnak, akik 2024-ben vagy 2025-ben ünneplik 60., 70., 80. vagy 90. születésnapjukat. A meghívottak közül mintegy 200-an vettek részt személyesen az ünnepségen, ahol minden jelenlévő és jubiláns ajándékban részesült.

Híves László polgármester megható gesztussal jelezte: azok sem maradnak ki az ünneplésből, akik egészségi állapotuk vagy más ok miatt nem tudtak eljönni. Az ajándékokat maga fogja személyesen eljuttatni hozzájuk – ezzel is kifejezve a község megbecsülését és szeretetét minden egyes szépkorú iránt.

A vendégeket az ajándékok mellett ízletes vacsorával és színvonalas kultúrműsorral is köszöntötte a község. A program házigazdája Bodzsár Gyula volt, aki végig vezette az est eseményeit.

Elsőként az óvodások, majd az alapiskolás tanulók léptek színpadra, hogy kedves előadásukkal örömet szerezzenek nagy-

mamáknak, nagypapáknak, dédszülőknak és minden ünneplőnek. Ezt követően a helyi művészeti alapiskola néhány ifjú tehetsége mutatta meg zenei tudását, színesítve az est hangulatát. Vidámságot hozott a színpadra a Lukanényei Liliomok néptáncsoport, akik lendületes táncukkal varázsoltak mosolyt a közönség arcára. Az est zárásaként a füleki VARIETASZ énekesi szórakoztató zenés műsorukkal kápráztatták el a vendégeket.

A műsor végén Híves László polgármester személyesen adta át az ajándékokat minden jelenlévőnek és jubilánsnak. A vacsorát követően a közösségi beszélgetés tette tel-

jessé az estét, amely méltó lezárása volt a szépkorúak emléknapjának.

Az ember lelke nem öregszik. Szárnyalni vágyik, éppúgy, mint ifjúkorában, csak a lépés lesz kissé lassabb. A szó, a mozdulat megfontoltabb, kimértebb, és minden pillanatban több megbecsülés érelik – az idő, a találkozás, a beszélgetés és az ölelés értékét érezzük. A gondolat tisztább, a szándék nemesebb és önzetlenebb. Már nem fújnak hitvány, rosszindulatú vagy hamis szelek, mert az élet e szakasza közelebb hoz minket Istenhez, és megmutatja az idősek lelkének csendes nagyságát.

Ők a múlt értékei, a jelen tanítói és a jövő ihletői – tisztelet és szeretet kísérfje minden lépésüket.

Híves Tóth Éva

I. Palócföldi Egyházzenei Kórustalálkozó

Hagyomány született Ipolyhídvégen

2025. október 25-én különleges lelki és zenei élményben lehetett részük mindazoknak, akik ellátogattak az ipolyhídvégi római katolikus templomba. Ezen a napon rendezték meg az I. Palócföldi Egyházzenei Kórustalálkozót, amely öt kórus részvételével valósult meg, s amelynek célja nem csupán a keresztény zenei értékek bemutatása, hanem egy új, közösségépítő hagyomány elindítása is volt.

A találkozón a kórusok a középkori gregorián énekektől kezdve a barokk mesterműveken át egészen a modern egyházi dallamokig kalauzolták el a hallgatóságot. A zenei repertoár gazdagsága és mélysége méltó módon tükrözte a keresztény hagyomány sokszínűségét és időtállóságát.

A rendezvényt Csósza Zoltán, a helyi egyházközösség kántora álmodta meg, akinek kezdeményezését Gyurász Pál atya, a település plébánosa és Lestyánszky Viktor, Ipolyhídvég polgármestere is teljes szívvel támogatta. A kórustalálkozót teljes mértékben támogatta az OMCE (Országos Magyar Cecília Egyesület) is, amely szakmai háttérével és elkötelezettségével emelte az esemény színvonalát. Fővédnöke Varga László atya volt, aki személyes jelenlétével is megtisztelte a rendezvényt.

A meghívott kórusok sorában Magyarországról érkezett a turai Magyarok Nagyasszonya Kórus, a kartali Szent Erzsébet „Madárkái” Kórus, valamint a balassagyarmati Szent Felicián Kórus. A Felvidéket az ipolsági Magnificat Gyermekek és az ipolybalogi Szent Korona Kórus képviselte. A rendezvény során valamennyi kórus bemutatta saját műsorát, gazdagítva az esemény zenei élményét.

A program egyik emlékezetes és megható pillanata volt, amikor Varga László atya saját szerzeményét, a Cserkészdal című kórusművet vezényelhette az ipolybalogi Szent Korona Kórus előadásában. A mű – „Erdők királynője, szép csillag Szűz Mária, köszönt a magyar föld hódoló imája” – mélyen megérin-

tette a hallgatóságot. Ez az alkalom különleges megtiszteltetés és felemelő élmény volt mind az előadók, mind a közönség számára.

Az I. Palócföldi Kórustalálkozó méltó befejezése volt a fellépők közös éneklése, melyet Varga László atya vezényelt. Ez a pillanat nemcsak a zenei egységet, hanem a lelki közösséget is megerősítette, és méltó lezárása volt a napnak. A rendezvény végén a résztvevők egy közös ebédet vettek részt a

helyi művelődési házban, ahol lehetőség nyílt a személyes találkozásokra, barátságok elmélyítésére és a jövő terveinek megfogalmazására.

A találkozó minden jelenlévő számára szívmengető és megható élmény volt – egy olyan kezdeményezés, amely a környéken egyedülálló módon ötvözte a zene, a hit és a közösség erejét. A szervezők szándéka szerint ez az esemény évről évre visszatérő hagyománnyá válik, amely a Palócföld zenei és lelki örökségét hivatott ápolni és továbbadni.

Bagi Gábor

Sík Sándor:

Jézus Krisztus

Király, ki feltakart piros szíveddel
állsz a vérző föld felett,

Míg mélye még féligesitult világrendések forradalmas éremlyétől

Embortelen görcsökben hanytorog,
S lábad körül az összevissza tipratott világmezőn
Véresre-rázott emberszív-rögök vonaglanak:

Krisztus-Király,
Egyetlen álló tiszta Csend a kábító hullámverésben,
Egyetlen élő Fény az érthetetlen örvény éjjelében,
Krisztus-Király, hozzád jövünk,
A mélységből kiáltunk hozzád.

Hajolj le hozzánk, halld az emberszívek sápadt kórusát,
Ezerszeres sirámmal vulkánlik feléd
Emberbűn, emberörület és embergyötrelem.
Irgalmaz nekünk, Irgalom!
Mi már magunknak irgalmazni nem tudunk.

Szív, egyetlen Király,
Fordíts meg minket és ömöld belénk
Megváltó véred életsongító tűzét.

Ki Úr vagy miriádnyi mérhetetlen nagyvilágokon,
Építsd fel pártos szíveink kövéből
Emberországod templomát.

Emeld fel, ó, Király, a koszorús keresztet,
S a kereszten az örök halmok óhaját,
A mindenség rejtelmes Fókuszát,
A minden-szív sugárzó Mágnesét,
Amelyben egy titokba forrt
A Végtelenség és a húsos ember,
Gyémánt végzet és anyás irgalom,
És mindöröktől minden szeretet.

Ó, Szív,
Királyi Szív, ki Úr vagy,
és a mindenséget mozdulatlan mozgatod,
És mégis egy vagy miközülünk,
Testvér és kised és jegyes,
Meleg, piros bor s fehér, lágy kenyér;
Ki most se nézed ráncba-vont homlok megett
Ítélező Király-bosszúval
Halálba-táncos forgatag futásunk:
De mint az édes anyaszem
Simogató szigorral várja végig
A tehetetlen gyerektoporzékolást,
És korholása csókot ígér és büntetése is becéz:
Úgy vársz reánk, úgy hívsz magadhoz, úgy ölelsz:

Öleld magadhoz ezt az örült századot:
A kisedekért, akiket szeretsz,
A Magvakért, melyek mozdulnak a mélyben
S a rothadás csiráztató setét ölén
Tisztább tavasznak pattogják ígérétét,
Mert sejtjeikben napbanéző, hozzád-húzó emberöszön énekel:
Légy jó hozzájuk, keltető Nap, Ősmeleg!
Hadd bontsa fel rózsás fejét az új kelet,
Fagyott földünket hadd koszorúzza új kalász,
Hadd hullámozza ég felé megint a föld
Az ezredeknek ősdalát:
A nagy Királynak, kinek minden él,
A jó Királynak, kiből minden él,
A Szív-Királynak, kiben minden él.

Elhagyni a csónakot a tengerért

Különös érzés keríti hatalmába az embert mindenszentek és halottak napja környékén, amikor kilátogat a temetőbe. Ilyenkor valahogy szépnek látjuk azt is, amit a hétköznapiakban inkább elkerülünk. Ilyenkor a harsányan élő a temetőbe lépve elcsendesedik; a folyton rohanó és fontoskodó,

dolgai után futó ember lelassít, megáll; aki sokszor zsebre tett kézzel van, vagy mobiltelefonját babrálva egyik lábáról a másikra helyezi testsúlyát, most inkább amolyan vigyázállás-szerűen, összekulcsolt kézzel szinte tiszteleg. Aki máskor csak mered maga elé, most a távolba néz, mintha valakivel beszélgetne – szavak nélkül is érthetően, hang nélkül is hallhatóan.

Mi változik meg ilyenkor bennünk? A sírhalom, a márványtábla, a bronzveret vagy a gránitba vésett név? Vagy a felirat, amelyek nemcsak szavak, hanem nevek, és ha nevek, akkor személyek és mögöttük történetek, életek, események, jó vagy éppen fájó emlékek? Talán az a gondolatjel a két évszám között, amely elgondolkodtat: milyen rövid volt az az idő, amely egy életet összeköt, és mégis mennyire marandó a kötelék, amit a halál sem tud elszakítani.

A hívő embernek éppúgy szembe kell néznie a mulandósággal, mint a hitetlennek, de van egy nagy különbség: mi túl tudunk látni a sír szomorúságán. Jézus sírja is két napig volt a fájdalom helye, de harmadnapra a feltámadás tanújává vált. Ezért ellátogatni szeretteink sírjához egyszerre nagyon emberi és nagyon isteni gesztus. Emberi, mert felszínre tör a fájdalom, a hiány, a magány – de vele együtt ott van a szeretet, a remény és a hit is.

Isteni, mert ilyenkor Jézus gesztusát ismételjük meg. Ő is elment barátja sírjához, megrendült és sírt, és az emberek csak ennyit mondtak: „Nézzétek, mennyire szerette!” A mi könnyeink is Jézus könnyei, mert a szeretet szólal meg bennük. De a sír mellett jusson eszünkbe: minden azért történik, hogy megmutatkozzék Isten dicsősége. Így lesz a temetőlátogatás tanúságtétel arról a hitről, amelyet minden szentmisében megvallunk: „Várom a holtak feltámadását.”

A Bajdázó együttes egyik dalában ez áll: „Meggz születni a világra gyönyörű, / benne lenni a világban gyönyörű, / de kiszületni a világból az a szép, / elhagyni a csónakot a tengerért.” Ezt éljük át, és ünnepeljük meg mindenszentek és halottak napja különös időszakában: emberek, szeretteink, akikkel Istennek terve volt, gyönyörűnek születtek. Szentnek látjuk azok életét, akiknek sikerült is gyönyörűen élni a kegyelmi életet. És halottak napján megemlékezünk azokról, akik kiszülettek a világból. Ám akkor tudjuk mindezt még szépnek is látni, ha életük csónakját nem reménytelenül, hanem egyedül a végtelen tengerért, az örök életért tudták elhagyni.

Balga Zoltán

Könyvajánló

Köteles Ágoston:

Csak azok a kaukázusi sakálók ne üvöltöznének már...

Az erőszakkal elhurcolt felvidéki keresztények szovjet rabságban

Dr. Köteles Ágoston okleveles agrármérnök és helytörténeti kutató a kelet-szlovákiai Tornaújfaluból származik. Polgári foglalkozása mellett érdeklődéssel fordult történelmünk azon szomorú időszaka felé, amelyhez gyerekkori emlékei, valamint szűkebb, majd tágabb környezetének elbeszélései, visszaemlékezései kapcsolódtak. A 2. világháború után a szlovákiai magyarságot több megtorló intézkedés érintette, így pl. a kényszermunka, a deportálások, a lakosságcsere, a reszlovakizáció stb. A szerző elsősorban azokra a Bódva-völgyiekre összpontosít, akiket politikai foglyokként szovjet kényszermunkatáborba hurcoltak. A vaskos kötet anyaga egyrészt a szerző saját emlékeiből, másrészt a túlélők elbeszéléseiből és alapos kutatómunkából merítkezik, így született meg a hiánypótló mű a gulágokba elhurcolt emberek sanyarú sorsáról, az ottthon maradt hozzátartozók fájdalomáról.

A könyv bemutatásához dr. Jacsman János zürichi egyetemi magántanár ajánlását idézem: „Köteles Ágoston írása nem egy olvasókönyv, ezt nem elolvasni, hanem tanulmányozni kell, ez egy dokumentumgyűjtemény, egy lexikon, egy enciklopédia a Bódva-völgyi emberek 20. századi történetéhez, de ugyanakkor egy vallo-más a hazaszeretetről, a magyarságról és a szenvedő emberek méltóságáról. Sajnos a mű címe nem árulja el a gazdag tartalmat.

Mindezek ellenére Köteles Ágoston egy nagyon értékes, gazdagon dokumentált munkát ad át az utókornak, egy művet, amely mély meggyőződéssel, lelkesedéssel, évtizedeken át tartó szorgalommal és kitartással készült. A Bódva völgye felső és középső szakaszán – de a Kárpát-medence minden magyar lakta településén minden községi és iskolai könyvtárnak csak ajánlani lehet, hogy ezt az írást minél előbb vegyék fel gyűjteményükbe. És mindazoknak, akiket ezen tájegység községeknek közelmúltbeli története és lakóinak sorsa közelebbről érdekel, valóban »muszáj« Köteles Ágoston legújabb munkáját tanulmányozni.”

A kötet a szerző szavai alapján „emlékezés” akar lenni az emberiség történetének eddigi legpusztítóbb, leggyilkosabb századára, amelynek „bámulatra méltó volt a tudománya és a technikája, de elretentő volt a vérszomja és az embertelensége.”

A számtalan képpel, fotóval, statisztikával, táborból írt levél másolatával, hivatalos iratok reprodukcióival illusztrált könyv nemcsak kordokumentum, de figyelmeztetés is, hogy ez az időszak és ezek az emberi sorsok ne vesszenek a feledés homályába, s egyben szolgáljanak mementóként az utókor számára.

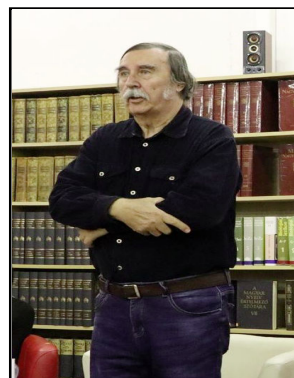
-ná-

Csáky 75 - születésnap könyvbemutató

(Folytatás az első oldalról)

Lapunk olvasói már értesülhettek róla, hogy Csáky Károly októberben töltötte be 75. életévét, és ebből az alkalomból két kiadványt is megjelentetett magánkiadásban, mégpedig a Nemesi-polgári sírok és temetkezési helyek I. c. kötetet, melynek alcíme: Temetőink, temetőkápolnánk nemesi-polgári sírjai, kegyúri temetkezési helyek templomainkban, valamint az Ég és föld között – 75 év válogatott versei című verseskötetet.

E két kiadványt mutatták be a találkozó során a szép számban megjelent közönség előtt. A verseskötetet és a szerző költészetét Karaffa Gyula költő, szerkesztő méltatta, míg helytörténeti munkásságáról Németh Ágota beszélt, majd felolvasta dr. Koczó József vámosmikolai helytörténész méltató szavait. A szerző maga is beszélt verseiről, amelyek saját belső világának kifejezései, ill.

fel is olvasott belőlük. Ezt követően kérdésekre reagálva a helytörténeti munka fontosságáról, szükségességéről és érdekességéről szövegezt, valamint biztatta azokat, akik érdeklődnek szülőhelyük régmúltja iránt, hogy ne csak lapozzák a Csáky-könyveket, hanem maguk is kutassanak, fedezzék fel az értékeket.

A jó hangulatú könyvbemutató dedikálással és kötetlen beszélgetéssel zárult. A szerző könyvei megvásárolhatók az Ipolysági Városi Könyvtárban.

-ná-

November a kertekben

Késő ősszel sem áll meg az élet a mezőgazdaságban, sőt, számos feladat vár ránk, amit még a tél beköszöntése előtt érdemes elvégeznünk. Ilyen az őszi lemosó permetezés is, amely segítségével növényeink egészségesebbek, terméseink pedig szebbek és nagyobbak lehetnek.

A permetezés időzítésére oda kell figyelni. A legjobb, ha lombhullás idején, de legalább 50%-osan lehullott lombzat mellett, a vegetáció befejezésekor vágunk bele az őszi lemosó permetezés elvégzésébe, ekkor ugyanis a lehulló leveleken élő spórákat, kártevőket is ki tudjuk irtani. Lényeges szempont, hogy semmiképp ne legyen fagy, fagyos levegő, hiszen a permetezőszer ráfagyhat növényeinkre. Ezért érdemes napközben olyan időpontban kezdeni, amikor már kellemes az idő, legalább 7 Celsius-fok felett van, meg tud száradni a permetszer, és a következő napon nem várható csapadék. Az őszi lemosó permetezést megelőzően metszéssel távolítsunk el minden elszáradt, esetleg beteg faágat, szedjük össze a lehullott leveleket, gyümölcsmúmiákat. Lényeges, hogy fertőtlenített eszközökkel végezzük már a metszést is, és gyűjtjük össze a folyamat során leesett gallyakat, leveleket is.

Bármilyen permetezőszert választunk, minden esetben bő lével, alaposan mossuk növényeinket, hogy apró zugokba is jusson a folyadék, így biztosítva a kártevők alapos megsemmisítését. Nagyobb fák esetében szükség lehet 10-20 l lére is.

Ahol főleg gombabetegségekkel küszködtünk, ott eredményes lesz a bordói lé 2 %-os oldatának használata. Ahol sok volt a levéltetű, a pajzstetű és a vértetű is fellépett, ott inkább a mézkenőle lesz hatásos. A baktériumos és gombás betegségek ellen réztartalmú szerek ajánlottak.

A gyümölcsfák őszi ültetésével kapcsolatban felvetődik a kérdés, hogy meddig lehet gyümölcsfát ültetni? Addig, amíg lehet ásni. A folyamat ugyanaz, mint tavasszal, csak arra ügyeljünk, hogy mindig megfelelően tömörítsük a talajt. De azt is megtehetjük, hogy csak az ültetőgödört ássuk ki, szórunk bele némi szerves trágyát, és hagyjuk állni tavaszig.

Minden kertben akadnak olyan növények, amik nem jó helyre lettek ültetve, vagy kinőtték a helyüket, esetleg kiszorította őket egy másik, gyorsabb növekedésű társuk. Ezeket ilyenkor a legjobb új helyre költöztetni, mert télen jobb esélye lesz a gyökereknek „belakni” az új helyet, miközben nem kell a lombot ellátniuk nedvvel. Próbáljuk meg minél nagyobb földlabdával kiszedni a növényt. Egy éles ásóval alakítsunk ki nagyjából akkora kört a növény körül, mint a lombja, majd óvatosan próbáljunk alányúlni az ásóval, és a legtöbb gyökérzettel kiemelni a földből. A roncolt gyökérvégeket egy éles metszőollóval vágjuk vissza picit. Továbbá ügyeljünk rá, hogy az új gödör megfelelően be legyen iszapolva mielőtt behelyezzük a növényt.

Ha még nem ültettük el a tavaszi hagymásokat, nem késtünk el vele addig, amíg a talajban ásni lehet. A lényeg, hogy legalább egy hónapnyi hideghatást kapjon a hagyma. Arra ügyeljünk viszont, hogy ne ültessük túl mélyre őket, nagyjából egy hagymányi mélység elegendő, különben nem fognak tudni kihajtani. És érdemes akár hagymás ültetőkösarat is használni. Ez meggátolja, hogy a hagymák nagyon elszaporodjanak.

Több gyümölcsfának is hasznos az őszi metszés. Ilyen például az almafa, ami a nyár során rengeteg függőlegesen felfelé növekvő vízajtást hoz. Ezeket célszerű töből kivágni, mert csak elvonják az életerőt a növénytől. Vagy csak egy-kettőt meghagyni, ha szeretnénk, hogy később ezeken új termőágak fejlődjenek. Ha mégis lecsúsznánk erről az őszi feladatról, akkor sincs gond, mert kora tavasszal is elvégezhetjük.

A cserjéket is metsszük vissza, ha már sárgulnak vagy lehajlanak az ágaik.

A lehullott leveleket gyűjtjük össze, kiváló levélkomposztot lehet belőle készíteni, vagy felhasználhatjuk veteményesünkre talajtakarónak. Tavasszal csak beforgatjuk a földbe, ezzel is javítjuk a szerkezetét, tápanyag szintjét.

-ber-

Régi nóta,

bíres nóta

Járásunkban az idén 26. alkalommal rendeztük meg a magyarnóta-énekesek országos versenyét Őszirozsa címmel. Úgy gondoltuk, hogy a magyar nóta népszerűsítését havilapunkban is vállaljuk azzal, hogy minden számunkban leközlünk majd egy-két nótát, melyek közt lesznek örökzöldek, népszerűek, de kevésbé ismertek vagy ismeretlenek is.

Tudod-e, hogy mért hálnak meg ősszel mind a rózsák,
Csak azért, hogy tavasszal a boldogságot hozzák,
Tudtam, egyszer számomra is nyílik ilyen rózsza,
Nem siratom én az őszi hervadást azóta.

Tudod-e, hogy mért hálnak meg reggelre az álmok,
Mert a hajnal józan fénye kelti a világot,
Ráébredsz, hogy nappal nélkül nem is lehet élni,
Adni is kell boldogságot, nemcsak mindig kérni.

Visszanézek életemre, elmerengve, csendben,
Felém tűnnek hosszú sorban, akiket szerettem,
Mint ahogy a falevél száll, őszi viharokban,
Elrepültek erre, arra, egyik jobbra, másik balra,
Most tudom csak milyen nagyon egyedül maradtam.

Meglátogat néha még a múltam ragyogása,
Képed messze felcsillan a sötét éjszakában,
Ilyenkor még azt se bánom, hogy múlnak az évek,
Volt egyszer egy piros rózsza, volt egyszer egy régi nóta,
Rágondolok, s úgy érzem, hogy mégis szép az élet.

Tagadom, tagadom, tagadom,
hogy valaha is jártam volna teutánad,
Tagadom, tagadom, tagadom,
hogy a szívemet érted epesztí a bánat.
/:Tagadom, hogy csókot adtam, százat is egyvégből,
Letagadom még a Fiastyúkot is az égről:
Tagadom, tagadom, mindhalálíg tagadom:
Egy szó sem igaz az egészből.:/

Az igaz, az igaz, hogy a nótát szeretem,
és egyszer egy csillagra néztem,
Az igaz, az igaz, elbűvölte a lelkemet,
véggépp a bolondja lettem.
/:Szerelmes nótaszóval csaltam le az égről,
Hazug volt a csillagfényes mosoly a szeméből,
De én nem búsulok, csak egy kicsit belehalok:
Ennyi igaz az egészből.:/

Három sós percc, mondd meg, ha szeretsz,
Eszem azt a mosolygós szemedet!
Három fakanál, ha megcsókolnál,
Mennyországba vinnéd a lelkemet.
/:Ne sajnáld a csókot tőlem, édes angyalom,
Nem sajnálom én se tőled ölelő karom,
Ha a világ elfogy a rétről, minden csillag lehull az égről,
De a szerelem, édes kedvesem,
nem fogyhat ki a csókból sohasem.:/

(Folytatás az
első oldalról)

Karácsonyi falu készül Ipolyszécsénykén

- Kinga, bemutatnád magadat röviden az olvasók számára?

Varga Kinga vagyok, Ipolyszécsénykén élek. 2017 nyarán alapítottam a Dream Woods vállalkozást, ami dekor-, ajándék- és reklámtárgyak gyártásával foglalkozik.

- Honnan ered a karácsonyi falu megvalósításának ötlete?

A Dream Woods karácsonyi falu ötletében nagyban motivált a kisfiam, szerettem volna idén a falu és a környékbeli gyerekeknek olyat alkotni, amivel örömet szerezhetek nekik, amivel különlegesebbé tehetem az ünnepi várakozást. Szempont volt az is, hogy ezzel példát mutassunk, mennyire fontos tenni a közösségért.

- Mi mindent láthatunk majd a karácsonyi faluban, tehát a kastély parkjában?

A kastélyudvar területén majd karácsonyi témájú dekorációkat, figurákat lehet megtekinteni, fotózkodni velük, Grinstől és a betlehemtől kezdve a szánkót húzó rénszarvason át egészen a hóemberig és még sorolhatnám. Minden darab kézzel vágott, festett, közel 3 hónapnyi munka eredménye. Sok meglepetés várja a gyerekeket és felnőtteket egyaránt, mint például egy nagy képkeret vagy egy 4 m-es kisvonal, amit egy barátom ügyes kezeinek köszönhetek. Este a díszek megvilágítva hozzák majd el igazán a karácsonyi hangulatot.

- Bár már említettük, de pontosítsunk, hol és mikor nyitja kapuit a karácsonyi falu?

A karácsonyi falu a Nagykürtösi járás szívében, Ipolyszécsénykén, pontosabban a kastélyudvarban lesz megtalálható.

A hivatalos megnyitóra 2025. november 29-én délután 13:00-kor kerül sor,

melyre szeretettel várunk mindenkit teával, forralt borral, sós és édes finomságokkal. A falu egészen szilveszterig várja a barátok és családok vagy akár az óvodák és iskolák látogatását, teljesen **INGYENESEN!**

- Egy nem mindennapi és sok munkával járó attrakcióval teszed a látogatók számára szebbé a karácsonyvárast. Ezt biztosan nem tudod egyedül kivitelezni. Kik voltak a segítségedre?

Bár az ötlet az enyém volt, szeretném mindenképp kiemelni, hogy a környezetemben élők összefogása nélkül ez nem jött volna létre, és nem nőtt volna ekkorára. A polgármester úr helyet biztosított, volt, aki barkácsolt, lakkozott, plakátot szerkesztett, segédkezett a szervezésben, vagy finomságokkal támogatja a megnyitót, és ezt még sokáig sorolhatnám. Megemlíteném még, hogy a Maskot Vinica jóvoltából 3 mesefigura (Sonic, Olaf, Stitch) is jelen lesz az első napon – a

gyerekek nagy öröme. Mindenki ott segít, ahol tud, és ez fantasztikus érzés. Célunk, hogy ebből egy minden évben visszatérő hagyomány szülessen, hogy egyre több embert mozgassunk meg, bővítsünk a kollekciónkat, és évről évre nagyobb élményt tudjunk nyújtani. Ez a projekt összehozza a gyerekeket, közösséget, sőt a községeket is, és bízunk benne, hogy igazi ünnepi hangulatot varázsol, ahonnan mindenki mosollyal távozik. Szerintem már ezért megéri!

Várunk mindenkit sok szeretettel, mert

„A Dream Woods karácsonyi faluban idén a csoda életre kel!”

- Köszönöm a beszélgetést!

-szerk-

A Csemadok Nagykürtösi Területi Választmányának Facebook-profilja: <https://www.facebook.com/csemadokNTV/>
A Csemadok honlapja: www.csemadok-hu.eu; A Szlovákiai Magyar Művelődési Intézet honlapja: csemadok.sk/intezet

E lapszám megjelenését a Bethlen Gábor Alap és a Kisebbségi Kulturális Alap - SZK támogatta.

KÜRTÖS Közéleti havilap. Kiadja a Csemadok Nagykürtösi Területi Választmánya. A kiadásért felel Kliment Éva, a CSNTV elnöke, telefon: 0907/842 267. Főszerkesztő: Bodzsár Gyula, telefon: 0918/196 337. Szerkesztő: Hrubík Béla. Műszaki szerkesztő: Kliment Éva. Korrektúra: Németh Ágota.
Levélcím: 991 28 Vinica, Nekijská 397/27. E-mail: csemadokntv@gmail.com. Telefon: 0907/856 296.
Nyilvántartási szám: EV 1419/08. ISSN 1336-3972. IČO 00 419 621. Nyomda: Csemadok OV Velký Krtfš. Terjeszti: a Csemadok Nagykürtösi Területi Választmánya. Ára 1,00 EUR. Megjelenik 800 példányszámban. A szerkesztőség álláspontja nem minden esetben azonos az újságban közöltekkel. A kéziratok szerkesztésének, esetleges rövidítésének jogát fenntartjuk. A hirdetések tartalmáért és nyelvhelyességéért felelősséget nem vállalunk.